

Uttalande:

Den imperialistiska kapplöpningen om Libyen

Den amerikanska blitzen mot Libyen syftar till att genomdriva den imperialistiska ordningen, inte att rädda liv. Det hävdar en ledarartikel publicerad av *socialistworker.org*, en sajt som är knuten till *International Socialist Organisation (ISO)* i USA.¹

Kryssningsmissils-liberalerna är tillbaka. Samma människor som kritiserade George W. Bush för att släppa loss den amerikanska krigsmaskinen mot Irak jublar nu åt Barack Obamas order om att hamra Libyen med missiler och bomber.

Hur förklarar de skillnaden? Den republikanske Bush tilltag syftade till att främja USA:s imperialistiska makts intressen, säger man till oss, medan demokraten Obamas eldkraft kommer att rädda civila liv och främja demokratin. ”Förutsatt att flygförbudszone kan genomdrivas av en internationell koalition som inkluderar arabstater, har vi en möjlighet att etablera en ny berättelse om västvärldens stöd för arabiska demokrater,” skrev Anne-Marie Slaughter², en Princeton-professor och en tidigare tjänsteman i Obamas utrikesdepartement.

Säg det till de anhöriga till de oräknade civila som dog, inte i händerna på libyska regeringsstyrkor, men som ett resultat av amerikanska flyganfall. Medan medierna belyst förstörelsen av tanks och vapen tillhöriga styrkor lojala mot Libyens ledare Muammar El-Gaddafi, dödade bomber som släppts från luften och missiler som avfyrats från fartyg ute till havs oundvikligen civila – av vilka en del kan ha varit anhängare av anti-Gaddafi-upproret.

Faktum är att de marinsoldater som skickades av USA för att rädda besättningen på ett kraschat F-15 jaktplan rapporterades ha skjutit sex bybor i närheten av Benghazi³ som försökte hjälpa förarna – och nu hotas en pojke av amputation av benet som en följd av ”räddningen.”

Dessutom kommer militära åtgärder från USA, Storbritannien och Frankrike – som troligtvis snart kommer att godkännas av hela Nato – sannolikt göra föga för att stoppa Gaddafi-styrkornas dödande av civila.

Regimens styrkor av militärer och legosoldater anpassade sig snabbt till flyganfallen genom att undvika stora truppkoncentrationer och intensifiera sina attacker mot civila och rebeller i stadsområden. Västliga flygstridskrafter kan inte användas i dessa tätbefolkade områden utan att slakta just de människor de påstår sig vilja skydda.

Men inget av detta får de liberala imperialisterna som vill bomba som vore det 1999 att stanna upp. Det var det år som USA och Nato iscensatte ett krig mot Serbien i namn av att skydda albanerna i det som då var den serbiska provinsen Kosovo. Sedan dess har kriget i Kosovo lyfts fram som en modell för ”humanitär intervention” – ett krig som inte kostade några liv på de allierades sida och så småningom gav självständighet åt ett förtryckt folk.

I verkligheten manipulerade USA och dess allierade kosovoalbanerna legitima kamp för sina egna syften. Kampanjen av bombningar var ett förspel till användandet av marktrupper av USA och Nato för att med våld skilja Kosovo från serbisk kontroll, och utvidgade den amerikanska militärens närvaro i det forna Jugoslavien. Kosovo blev platsen för Camp Bondsteel, den största amerikanska militära utposten i sydöstra Europa och platsen för ett hemligt fängelse under ”kriget mot terrorismen”, som en europeisk tjänsteman för mänskliga rättigheter kallade ”en mindre version av Guantanamo”.

Kosovo i dag är fortfarande desperat fattigt, med 40 procents arbetslöshet och 45 procent av

¹ <http://socialistworker.org/department/Opinion/Editorials>

² <http://www.nytimes.com/2011/03/14/opinion/14slaughter.html>

³ <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1368633/Libya-war-US-chopper-shoots-6-villagers-welcomed-Air-Force-F-15-crash-pilots.html>

befolkningen under den officiella fattigdomsgränsen. Det är en korrupt klient-stat till USA och europeiska makter⁴, styrd av av maffialiknande politiker som har varit insyltade i ett system⁵ där serbiska krigsfångar mördades för att sälja deras organ för transplantation.

Men Natos intervention i Kosovo räddade åtminstone liv, eller hur? Inte enligt University of Arizona professor David Gibbs⁶, författare till en bok om Västs ingripande i det tidigare Jugoslavien:

”En annan myt rörande Kosovo är att bombning förbättrade situationen för mänskliga rättigheter. I verkligheten gjorde det saker och ting värre, och ökade lidandet.

Före NATO-kampanjen uppgick det totala antalet dödade på alla sidor i Kosovo-konflikten till 2 000, varav ungefär hälften av dem dödades av serbiska styrkor. Efter det bombningarna inleddes, ägde det rum en enorm stegring i grymheter begångna av serber, vilket orsakade nästan 10 000 dödsfall, i kombination med utbredd etnisk rensning. De serbiska styrkorna var rasande över att de inte kunde stoppa Natos flyganfall, så de tog ut sin frustration på de relativt försvarslösa albanerna, orsakande en enorm ökning av antalet dödade. Natos bombningar dödade i sig själva direkt minst 500 civila. Sett från en humanitär synvinkel, var Natos intervention en katastrof.

Det finns en risk att den nuvarande interventionen i Libyen kommer att resultera i liknande resultat.”

Frågan är nu om USA-Nato-interventionen i Libyen kommer att följa mönstret från Kosovo – kanske med de imperialistiska makterna skickande in marktrupper för att försvara städer i östra Libyen som hålls av de upproriska och i praktiken dela landet.

Om de inte gör det, och Gaddafi blir kvar vid makten, kommer västmakterna bli förödmjukade. Men om de ingriper med marktrupper kommer de att bli ockupanterna, precis som USA och dess kumpaner är i Irak och Afghanistan vid en tidpunkt när det revolutionära trycket fortsätta att stiga mot vacklande USA-stödda regimer i Jemen och Bahrain.

Detta dilemma ledde till käbbel i det imperialistiska lägret så snart de första missilerna träffade Libyen. Storbritannien och Frankrike, som hade uppmanat Washington att ansluta sig till dem i kravet på FN-stöd för en flygförbudszon, blev plötsligt blödiga när det gällde att ta över den militära och politiska ledningen från USA, som Obama lovade att de skulle.

Frankrikes president Nicholas Sarkozy, angelägen om att återställa Frankrikes image som en stormakt, ville ha en fransk-brittisk ledning för operationen. Men brittiske premiärministern David Cameron, rädd för ett politiskt bakslag på hemmaplan och utomlands, ville gömma sig bakom Nato-alliansen. Obama tillmötesgick honom och drev på för Nato-stöd för kriget, vilket alliansen väntas ge sitt stöd när den möts den 24 mars.

Men oavsett deras meningsskiljaktigheter är de amerikanska och europeiska imperialistiska makterna eniga i uppfattningen att de revolutioner som sveper den arabiska världen måste hejdas och rullas tillbaka.

Obama-administrationen var ursprungligen benägna att låta Gaddafi spela en ledande roll i denna kontrarevolution. Trots allt har Gaddafi, en gång en paria i väst, rehabiliterats under de senaste åren som en reformvän, och försetts med vapen och getts lukrativa affärsavtal. Viktiga amerikanska och västerländska politiker var beredda att se åt andra hållet vad gällde det fortsatta förtrycket.

Den smutsiga sanningen är att USA:s beteende vad gällde Libyen avvek mycket litet, oavsett dess retorik om motsatsen, från det gröna ljus det gav – och fortsätter att ge – till sina nära allierade i Bahrain och Jemen att efterlikna Gaddafi och försöka dränka sin egen opposition i blod.

Men omfattningen av de massakrer som utförts av Gaddafi-trupper och utsikterna för ett långvarigt

⁴ <http://www.edmontonjournal.com/business/Kosovo+president+gives+salary+needy/4357623/story.html>

⁵ <http://www.bbc.co.uk/news/world-europe-12269829>

⁶ <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/2011/mar/21/kosovo-template-for-disaster-libya>

krig, en flyktingkris och ett avbrott i oljeleveranserna satte också press på USA att ingripa.⁷

Om Obama-administrationens retorik om att rädda liv libyska låter ädel, minns att George W. Bush förklarade att USA gick till krig mot Irak ”inte för att erövra men att befria”⁸ – och han basunerade ut den amerikanska militärens roll i ”stärka [’empower’] afghanska kvinnor”.⁹

Som Harvardprofessorn Stephen Walt noterat¹⁰, kan Bush neokonservativa och Obama pro-interventionistiska liberaler vara taktiskt oense om hur man bäst använder USA:s militära makt, men de är överens om att de väpnade styrkorna måste användas för att främja amerikanska mål:

”Den enda viktiga intellektuella skillnaden mellan nykonservativa och liberala interventionister är att de förstnämnda känner förakt för internationella institutioner (som de ser som hinder för USA:s makt), och de senare ser dem som ett användbart sätt att legitimera amerikansk dominans ...

Merparten av det amerikanska utrikespolitiska etablissemanget har blivit beroende av imperiet, tycks det, och det spelar egentligen ingen roll vilket parti som råkar kontrollera Pennsylvania Avenue.”

Det utrikespolitiska etablissemanget, oavsett om det neocon eller liberalt interventionistiskt, verkar nu inställda på att få se ett ”nytt Libyen” som överensstämmer med USA-imperialismens samma gamla mål.

Redaktörerna för *Middle East Report* sammanfattar perfekt det amerikanska perspektivet¹¹:

”Obamas och hans brittiska och franska motsvarigheters upprepningar om att ’Gaddafi måste gå’ sätter Västs prestige på spel. Så, låt oss säga att händelseutvecklingen går som Väst verkar hoppas och rebellerna på något sätt lyckas rubba översten. Eller säg att den USA-brittisk-franska trojkan själva utdelar dödsstöten. Vad händer då? Vem kommer att träda fram för att rekonstruera en stark, central stat? Vem kommer Väst att backa upp ur rebellernas disparata led?

Som veteranjournalisten Patrick Cockburn har hävdad, är det sannolikt att vara de ’som talar bäst engelska’ och är ’beredda att framträda för USA:s kongress för att uttrycka översvallande tacksamhet för USA:s agerande.’ Man kan tillägga att de sannolikt är bland de mest benägna att lämna förmånliga villkor till västerländska oljebolag för stärkt utforskning och exploatering av landets kolvätefyndigheter.

Oavsett om det rör sig om ättlingar till kungafamiljen som avsattes av Gaddafi 1969 eller renegater från överstens efterföljande regim, är dessa element säkerligen mer benägna för opportunistik än att vinna folklig legitimitet. Detta Libyen skulle inte på något sätt likna den demokratiska staten i de liberala interventionisternas drömmar, utan vara ganska likt Irak efter Saddam Hussein.”

Ett sådant resultat i Libyen skulle förse USA med en brandvägg för att försöka stoppa den revolutionära våg som kommer från Tunisien och Egypten. Huruvida Washington och dess allierade kan uppnå detta mål är en öppen fråga, med tanke på nedfallet från Libyens inbördeskrig och det osäkra tillståndet för den USA-stödda regimen i Jemen, en annan viktig utpost i ”kriget mot terrorismen.”

Men en sak borde redan stå klart: Den amerikanska interventionen i Libyen har ingenting att göra med uppnå humanitära mål, och allt att göra med att på nytt befästa västlig dominans i en region som länge har drabbats av effekterna av kolonialism och imperialism.

23 mars 2011

(För översättning svarar *Socialistiskt Alternativ* 230311)

⁷ <http://www.nytimes.com/2011/03/19/world/africa/19policy.html>

⁸ <http://news.bbc.co.uk/2/hi/2625981.stm>

⁹ <http://centcom.dodlive.mil/2010/12/american-troops-work-to-empower-afghan-women/>

¹⁰ walt.foreignpolicy.com/posts/2011/03/21/what_intervention_in_libya_tells_us_about_the_neocon_liberal_alliance

¹¹ <http://www.merip.org/mero/mero032211>